

Sygn. akt IV KK 253/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak

SSA del. do SN Jerzy Skorupka (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza
w sprawie **R. H.**

skazanego z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od postanowienia Sądu Rejonowego w T.

z dnia 10 czerwca 2014 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.**

UZASADNIENIE

R. H. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 grudnia 2005 r. w T. usiłował dokonać kradzieży kół wartości 400 zł. z zaparkowanego samochodu marki Opel Astra na szkodę B. D., lecz zamierzonego celu nie dokonał z uwagi na zatrzymanie przez pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.,

II. w dniu 15/16 listopada 2005 r. w T. dokonał kradzieży dwóch kół wartości 300 zł. z zaparkowanego samochodu marki Fiat 126p na szkodę B. M., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

III. w dniu 22/23 listopada 2005 r. w T. dokonał kradzieży dwóch kół wartości 400 zł z zaparkowanego samochodu marki Fiat Cinquecento na szkodę H. O., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

IV. w dniu 4/5 grudnia 2005 r. w T. dokonał kradzieży dwóch kół wartości 500 zł z zaparkowanego samochodu marki Daewoo Lanos na szkodę B. K., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z 16 marca 2006 r., R. H. uznał za winnego zarzuconych mu czynów i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, zaś na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił na okres 5 lat próby.

Ww. wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się 24 marca 2006 r.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2008 r., Sąd Rejonowy – Sąd Grodzki w T. zarządził wobec R. H. wykonanie 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej ww. wyrokiem.

W dniu 23 maja 2014 r. do Sądu Rejonowego w T. skazany R. H. złożył wniosek o zamianę kary pozbawienia wolności na karę aresztu na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247). Postanowieniem z 10 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w T. nie uwzględnił wymienionego wniosku, podając w uzasadnieniu, że czyny opisane w punktach I, II i III wyroku ... 101/06 dotyczyły mienia, którego wartość nie przekraczała 420 zł, zaś czyn opisany w pkt IV został popełniony w stosunku do mienia o wartości 500 zł, przekraczającej tą granicę. Skazanemu nie wymierzono jednostkowych kar za poszczególne przypisane mu przestępstwa, lecz uznano, że zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw i na podstawie art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu jedną karę pozbawienia wolności. Tym samym, kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem ... 101/06 nie podlega zamianie na karę aresztu w trybie ustawy z dnia 27 września 2013 r.

Wymienione postanowienie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się 21 czerwca 2014 r. Kasację od tego orzeczenia wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 50 ust. 1 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247), poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że przepis ten nie dotyczy sytuacji skazania za ciąg przestępstw przeciwko mieniu, z których jedno dotyczyło mienia o wartości przekraczającej 420 zł i wymierzono za nie jedną karę pozbawienia wolności, a w konsekwencji poprzez niezastosowanie tego przepisu.

Podnosząc wymieniony zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Kasacja jest zasadna.

Stosownie do art. 50 ust. 1 cyt. ustawy z 27 września 2013 r., jeżeli według tej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności lub grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 zł i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn. Ponadto, tzw. wartość progową decydującą o zakwalifikowaniu kradzieży jako przestępstwa lub wykroczenia należy odnosić do $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U., Nr 200, poz. 1679).

W takim układzie, sąd rozpoznając wniosek o zamianę kary pozbawienia wolności na karę aresztu w trybie art. 50 cyt. ustawy, obowiązany jest ustalić, czy w świetle obowiązujących przepisów czyn kwalifikowany dotąd jako przestępstwo, po wejściu w życie przepisu art. 50 ww. ustawy, tj. po 9 listopada 2013 r. stał się wykroczeniem. W dalszej kolejności należy ustalić, czy orzeczona kara podlega nadal wykonaniu. Jeżeli te warunki są spełnione, sąd powinien zamienić orzeczoną i podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności na karę aresztu, w sposób

określony w cytowanym przepisie. Dla kontrawencjonalizacji kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że skazanemu nie wymierzono jednostkowych kar za poszczególne przestępstwa kradzieży wchodzące w skład ciągu przestępstw, które zostały mu przypisane, lecz – na podstawie art. 91 § 1 k.k. wymierzono za nie jedną karę pozbawienia wolności. Takie stanowisko, wyrażone przez sąd rejonowy w zaskarżonym postanowieniu, jest nieuprawnione, gdyż nie znajduje oparcia w treści przepisu art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013 r. (por. post. SN z 4.03.2015 r., III KK 362/14, Lex nr 1650294; post. SN z 16.06.2015 r., III KK 184/15, Lex nr 1730708; wyr. SN z 12.03.2015 r., IV KK 393/14, Lex nr 1665600; wyr. SN z 6.03.2015 r., V KK 376/14, Lex nr 1710409).

Argumentem przemawiającym za odmową kontrawencjonalizacji kary pozbawienia wolności wymierzonej za ciąg przestępstw nie może być okoliczność – podnoszona przez sąd rejonowy – o braku uregulowania tej kwestii w ustawie z dnia 27 września 2013 r., skoro na ciąg przestępstw składają się pojedyncze przestępstwa, których popełnienie zostało sprawcy przypisane. Okoliczność, że za taki ciąg wymierzono sprawcy jedną karę, nie zmienia wszak charakteru tych przestępstw.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że trzy z czterech przestępstw kradzieży stało się wykroczeniami. Dotychczas nie została też wykonana kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat wymierzona za przypisany temu skazanemu ciąg przestępstw kradzieży z art. 278 § 1 k.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy w T. powinien ponownie rozpoznać wniosek R. H. z 23 maja 2014 r. o zamianę kary pozbawienia wolności na karę aresztu w trybie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r., mając na względzie przedstawione wyżej uwagi.

W tych okolicznościach, postanowiono jak na wstępie.

eb